

LUBUSKA DROGA ŚW. JAKUBA

- przewodnik -

Lubuska Droga św. Jakuba jest częścią Europejskiego Szlaku Kulturowego prowadzącego do Santiago de Compostela, a tym samym do grobu świętego Jakuba Starszego Apostoła. W ostatnich latach pielgrzymowanie drogami św. Jakuba przeżywa swój renesans, co przejawia się między innymi ożywieniem aktywności wśród pielgrzymów. Innym dowodem na zainteresowanie się tym swoistym szlakiem pielgrzymkowym jest na poszczególnych odcinkach jego odnawianie i oznakowywanie. Dotyczy to także Lubuskiej Drogi Św. Jakuba. Zapraszamy więc do pielgrzymowania nawet fragmentem, wybranym odcinkiem Lubuskiej Drogi. Mamy nadzieję, że ten przewodnik będzie dla Państwa w tym pomocą i zachętą.

**Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.**

**Dofinansowano ze środków
Narodowego Centrum Kultury
w ramach programu
„Kultura w sieci”**

Projekt realizowany przez:

Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży
Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej

Współpraca:

Murowana Goślina (0 - 280 km)

www.murowana-goslina.pl

Parafia www.jakub-murowanagosina.pl

Lubuska Droga św. Jakuba rozpoczyna się od kościoła, który jest pw. tego apostoła. Charakteryzuje się on późnogotyckim stylem z okresu XV/XVI w., ale także występującymi akcentami romańskimi. Z informacji z 1628 r. wiemy, że ten kościół już istniał. W latach 1725 – 1726 kościół rozbudowano poprzez dobudowanie barokowego prezbiterium, co wiąże się również z tym, iż do dziś zachował się ołtarz główny w stylu barokowym.

Zgodnie z tradycją w wielu kościołach obrazy, figury nawiązują do świętych, a szczególnie tych będących patronami parafii czy kościoła. W tym należy wiedzieć wyjaśnienie, dlaczego w ołtarzu głównym znajduje się obraz świętego Jakuba Apostoła oraz barokowe relikwiarze. Co ciekawe, apostoł na obrazie jest odziany w szaty biskupie, a nie pielgrzymie mimo, iż święty Jakub jest patronem pielgrzymów. Apostołowie są w tradycji Kościoła pierwszymi biskupami, a święty Jakub Apostoł był pierwszym biskupem Jerozolimy. Zachowały się także późnorenesansowe stalle z XVII w. Pierwsze informacje o tym, że kościół by konsekrowany wiążą się z wizytacją kanoniczną w roku 1727. W związku z tym, że miejscowość ta była ważnym ośrodkiem duszpasterskim oraz dużym obszarem terytorialnym parafii może tłumaczyć, dlaczego ten kościół parafialny w historii podlegał różnym pracom budowlanym oraz był

doposażony m.in. w późnobarokowy dzwon z 1791 r. Warte podkreślenia jest znajdowanie się w bocznym ołtarzu obrazu z XVIII w. Matki Bożej słynącego cudami. Z kolejną ważną przebudową świątyni w latach 1830 – 1831 było wiązało się rozebranie wieży w celu umożliwienia przedłużenia nawy. W efekcie została ona przedłużona aż o 100% dotychczasowej długości. Materiał pochodzący z rozebranej wieży został ponownie wykorzystany do wspomnianej rozbudowy. Wiek XIX wiązał się z dalszymi pracami obejmującymi postawienie murów wokół świątyni, przebudowaniem blisko stojącej dzwonnicy oraz wieżyczki nad prezbiterium. Ostatnią najważniejszą inwestycją dziewiętnastego wieku było dobudowanie zakrystii. W wyniku II wojny światowej kościół przestał pełnić rolę świątyni, bowiem został zamieniony na magazyn. Po zakończeniu działań wojennych nastąpiło odnowienie życia parafialnego i kościół ponownie odzyskał charakter sakralny. Na przełomie lat 50 i 60 XX w. został on odnowiony dzięki czemu jego gotycki charakter jeszcze bardziej został podkreślony.

Dodatkowo polecamy: poewangelicki kościół Świętego Ducha (1783-1804), pałacyk z 1841r.

Wyruszamy w kierunku [Mściszewa \(3 – 277 km\)](#).

Kapliczka w Mściszewie z napisem „Królowo Korony Polskiej módl się za nami”.

Następnie idziemy na [Starczanowo \(6 – 274 km\)](#) całkiem przyjemną, asfaltową i mało ruchliwą drogą w otoczeniu pól i lasów.

Dodatkowo atrakcja przyrodnicza: Staw Niebieskich Żab, Rezerwat Śnieżycowy Jar.

Starczanowo – kapliczka przy Śnieżycowym Jarze.

W Starczanowie za kapliczką skręcamy w polną drogę w lewo do Łukowa.

Za miejscową kapliczką kontynuujemy pielgrzymowanie niebieskim szlakiem rowerowym (Nadwarciański Szlak Rowerowy). Dochodzimy do Łukowa.

Łukowo gm. Oborniki (13 – 267 km)

Parafia pw. św. Michała Archanioła www.archpoznan.pl/pl/web/parafia/view/id/180 ; www.parafia-roznowo-lukowo.pl (podajemy 2 adresy www ponieważ jest to nie częsty przypadek, kiedy jeden proboszcz posługuje w dwóch parafiach administracyjnie odrębnych).

Spotykamy tu uroczy kościół z 1780 r. W wieży z dachem gontowym znajduje się dzwon z przełomu XV/XVI w., na którym widnieje napis z jego imieniem: Jezus Nazarejczyk Król Żydowski. Wewnątrz znajdują się z XVII w. figury św. Stanisława Biskupa i św. Hieronima oraz obraz Wacława Graffa „Sztuka umierania” i jest on umieszczony w szczycie ołtarza.

Mimo, że kościół jest stosunkowo niewielki, to i tak są w nim umieszczone dwa ołtarze boczne pochodzące z XVII w. Wewnątrz znajdują się także piękna ambona i chrzcielnica. Zostały one wykonane z jednego pnia. W kruchcie tego drewnianego kościółka, pod krzyżem jest zawieszona kropielnica w postaci muszli. W otoczeniu kościoła znajdują się święte figury oraz krzyż.

Ciekawostkę może stanowić fakt, że w tej świątyni był obecny Adam Mickiewicz przed wyjazdem na emigrację. Wydarzenie to zostało upamiętnione umieszczeniem dwóch tablic, jednej w łukowskim pałacu, a drugiej w kościele. Dodatkowo w obiekcie parafialnym znajduje się izba pamięci Adama i Franciszka Mickiewiczów.

Z Łukowa kierujemy się drogą 187 do Obornik. Nią trafiaamy na sam rynek.

Oborniki (18 – 262 km)

www.oborniki.pl

Parafia pw. Wniebowzięcia NMP www.fara-oborniki.com

Obecny kościół wiąże się z wielowiekową tradycją funkcjonowania parafii w Obornikach, której początki wywodzą się z przełomu XI/XII w. Wcześniej jednak rolę

świątyni parafialnej pełnił drewniany kościół pw. Jana Chrzciciela. W jego miejscu na przełomie XV/XVI w. powstała gotycka świątynia. W latach następnych (być może jeszcze w XVI w.) rozbudowano świątynię przez dodanie nawy bocznej, połączonej wspólnym dachem z nową główną. W XVIII w. kontynuowano rozbudowę świątyni dzięki czemu powstała Kaplica Matki Bożej Różańcowej, a w okresie międzywojennym w latach dwudziestych ubiegłego wieku powstała zakrystia oraz kruchta boczna. Na przełomie wieków XVII-XIX dochodziło do zniszczeń i pożarów, co powodowało konieczność odnawiania świątyni. Nie zawsze była możliwość zachowania jej pierwotnego, wcześniejszego stanu. Mimo tego, w jej wnętrzu możemy podziwiać późno barokowy ołtarz z XVIII w. z obrazem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, a nad nim znajdujący się obraz z początku XX w. przedstawiający Chrystusa Zbawiciela Świata.

Cały ołtarz w ostatnich latach był poddany pracom renowacyjnym i konserwatorskim. Ponadto można się pomodlić przed relikwiami św. Jana Pawła II (od 2012 r.), krucyfiksem (XVII w.), figurą świętego Antoniego Padewskiego (XVII w.) czy ołtarzem w Kaplicy Matki Bożej Różańcowej z obrazem-płaskorzeźbą przedstawiającą Matkę Bożą w wieńcu 15 scen nawiązujących do tajemnic różańca (XVII w.). Elementem interesującym, chociaż niemającym wielowiekowej tradycji, jest fakt znajdowania się na wieży kościelnej od 1986 roku trzech dzwonów: „Wniebowzięcia” – najcięższy 750 kg, następnie „Jan Paweł II – Papież Polak” – 520 kg oraz „św. Kazimierz” – 360 kg. Nazwy

dzwonów wzbudzają skojarzenia związane z duchowością maryjną - Jan Paweł II jako gorliwy czciciel Maryi i propagator modlitwy różańcowej, a św. Kazimierz jako słynący Ślubami Jasnogóorskimi.

Parafia pw. Miłosierdzia Bożego www.milosierdzie.com

Pierwsze informacje o tym, dziś filialnym kościele pw. Świętego Krzyża są już z 1504 r., ale pierwotna świątynia na przestrzeni lat uległa poważnym uszkodzeniom i dlatego w jej miejsce wybudowano w 1766 r. nową.

Stylowe, jednolite wnętrze kościoła zachowało się z okresu jego budowy. Z pierwotnego kościoła pochodzi ołtarz główny oraz boczne z XVII i XVIII w. W ołtarzu głównym uwagę zwraca krzyż z XVI w., rokokowa ambona ze złożonymi rzeźbami z XVIII w., obrazy: „Qvo vadis Domine” z XIX/XX w., „Chrystus w Ogrójcu” z pocz. XX w. Kościół urzeka pięknym i odnowionym wnętrzem.

Dodatkowo polecamy: neogotycki kościół o imponującej bryle pw. św. Józefa Oblubieńca NMP (www.obornikijozef.pl) został zbudowany w latach 1896-1904, zachowały się w nim bogato zdobione witraże z 1910 r.

Wychodząc z rynku starym mostem ul. Objezierską kierujemy się do Objezierza.

Objezierze gm. Oborniki (24 – 242 km)

Parafia pw. św. Bartłomieja Apostoła www.objezierze.archpoznan.pl

Kościół z przełomu XII/XIII w. pw. św. Bartłomieja Apostoła z elementami romańskimi. Prawdopodobnie wybudowany przez joannitów, bowiem byli oni wtedy właścicielami tej miejscowości od ok. 1187 r. Dzięki rozbudowie w XVI w. również posiada elementy romańskie, które zostały połączone z gotyckimi, a następnie pojawiły się także późnobarokowe. Obecny kościół z cegły palonej pochodzi z 1550 r. Wewnątrz na uwagę zasługują ołtarze, których jest siedem. W ołtarzu głównym znajduje się obraz Matki Bożej z XVIII w.

Dodatkowo obok kościoła: pałac klasycystyczny z Końca XVIII w.

Opuszczając miejscowość kierujemy się na Ślepuchowo, mijamy gospodarstwo rybackie, w towarzystwie pól dochodzimy do zabudowań i skręcamy w prawo, po pokonaniu krótkiego odcinka skręcając w lewo przy przydrożnym krzyżu i opuszczając tę pojoannicką miejscowość bezpośrednio kierujemy się do Górki.

W Górcie dochodząc do miejsca skrzyżowania wielu dróg skręćmy w lewo (jest tu dobrze oznakowany szlak),

a po krótkim odcinku w prawo w kierunku drogi łączącej Popowo i Boborowo.

Na końcu drogi skręcamy w prawo i następnie w lewo przy pięknie ukrywającej się kapliczce Matki Bożej

w kierunku Gąsawy.

Z jej kierunku wchodzimy do Szamotuł.

Szamotuły (38 – 242 km)

www.szamotuly.pl

Parafia pw. Matki Bożej Pocieszenia i św. Stanisława Biskupa Męczennika

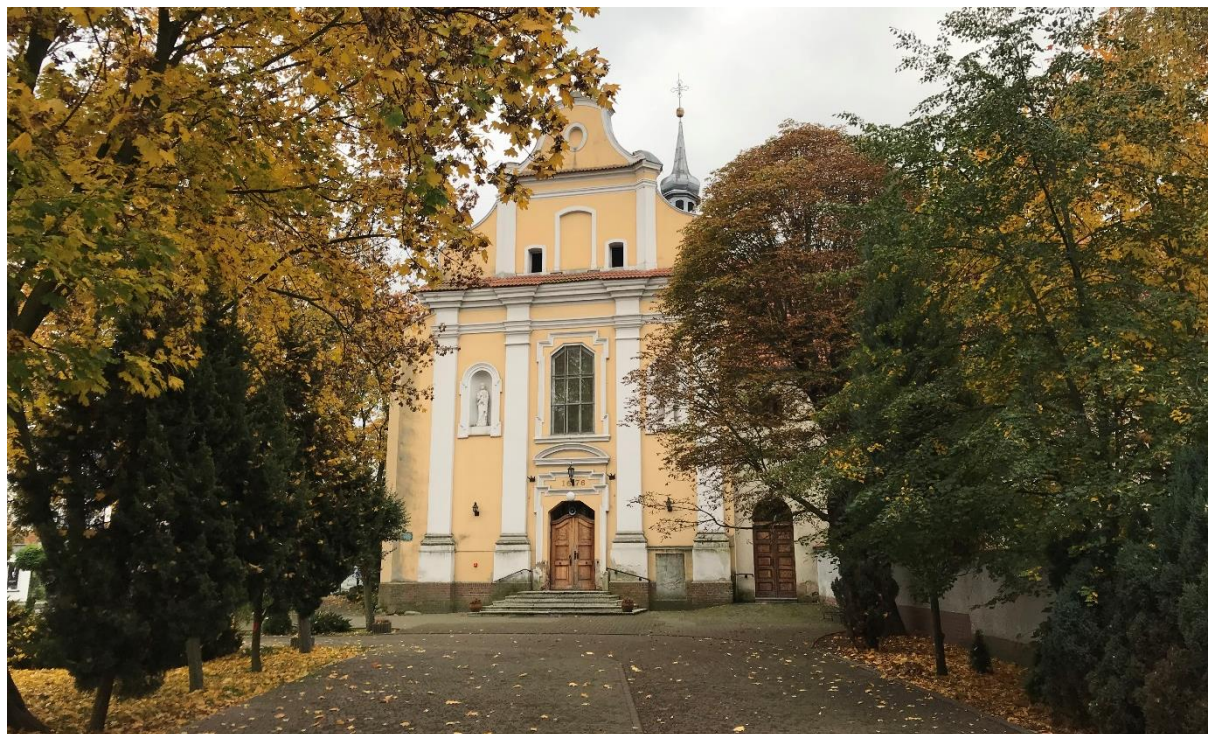
<http://www.kolegiata.pl>

Szamotulska Kolegiata pw. Matki Bożej Pocieszenia i św. Stanisława Biskupa dzięki fundacji Szamotulskich wybudowana w latach 1423-1431 jest kolejnym cennym zabytkiem na Lubuskiej Drodze św. Jakuba. Również jak to bywało w innych przypadkach świątynia ta została postawiona w miejscu wcześniejszego drewnianego kościoła. O ważnej roli duszpasterskiej obiektu świadczy to, że jej prepozyt już w roku 1454 uzyskał dla kolegiaty prawo rozgrzeszania z ekskomunik. Świątynia przeszła także w pierwszej połowie XVI w. znaczą przebudowę. Na 25 lat była też ona odebrana katolikom od 1569 r. do 1594 r. Wewnątrz kościoła znajduje się krucyfiks, który przyjmuje się, że powstał ok. 1370 roku oraz zabytkowa chrzcielnica z XVI w. Oprócz ołtarza głównego z roku ok. 1616 znajdują się także ołtarze boczne, bogato rzeźbione z osadzonymi obrazami. Kolegiata słynie również ze względu na znajdującą się w niej od 1666 r. rosyjską ikonę z XVII w. słynącą cudami, przedstawiającą Matkę Bożą Pocieszenia, „Szamotuł. Pani”. Ołtarz, w którym ona się znajduje wykonano w 1701 r. Ikona została w roku 1970 ukoronowana papieskimi koronami przez kardynała Stefana Wyszyńskiego. Powyższe stanowi silną inspirację do nawiedzania tego miejsca przez wiernych w charakterze pielgrzymów. Dodatkowo zewnątrz znajduje się między innymi płyta nagrobna Andrzeja Szamotulskiego. Zapewne nie bez znaczenia było to, że początki tej miejscowości sięgają XI w., a należała do rodu Szamotulskich. Wielowiekowa tradycja miasta przyczyniła się do istnienia w niedalekiej odległości od kolegiaty starego cmentarza z zabytkowymi grobowcami. Ze względu na różne klęski

kolegiata wymagała remontu i z tego względu w 1772 r. sprzedano znaczną część wyposażenia na pokrycie kosztów.

Parafia pw. Świętego Krzyża www.parafiaswkrzyz.pl

Na uwagę zasługuje także kościół pw. Świętego Krzyża. Stanowi on część franciszkańskiego kompleksu klasztorowego wybudowanego na przełomie lat 75-82 XVII w., który został usytuowany na fundamentach wcześniej istniejącego zamku. Po kasacie zakonu w pierwszej połowie XIX w. całe dobra przejęło państwo pruskie, a świątynia ponownie zaczęła pełnić rolę kultu od 1962 r., a rok później zaczęła służyć dla młodzieży szkolnej. Kościół jest wewnątrz bogato zdobiony malowidłami i rzeźbami. Ołtarz główny pochodzi z XVII w. i oprócz niego znajduje się pięć dodatkowych ołtarzy z XVII-XVIII w. oraz kaplica z obrazem Matki Boskiej Częstochowskiej. Dodatkowo znajdują się dwa piękne rokokowe konfesjonały i dwie kamienne barokowe kropielnice. Pod kościołem znajdują się także krypty, które dwa razy w roku są otwierane dla wiernych (Wszystkich Świętych i Dzień Zaduszných).

Dodatkowo: zamek z XV w. – obecnie muzeum, park zamkowy.

W przypadku finalizowania przejścia przez Szamotuły w pobliżu Zamku Górków możemy kierować się na Ostroróg drogą nr 184. Dla tych jednak, którzy cenią sobie komfort ciszy i piękno krajobrazu proponujemy trasę plenerową. Jednak na początku idziemy fragmentem drogi 184, przechodzimy tory kolejowe i dochodzimy do skrzyżowania, z którego prowadzi droga na Gałowo – skręcamy w lewo. Idziemy drogą asfaltową, aż zbliżymy się do Jastrowa. Dochodzimy do skrzyżowania z ul. św.

Walentego i skręcamy w prawo i kontynuujemy pielgrzymowanie idąc prosto w stronę lasu opuszczając asfalt. Po przejściu około 0,5 km lekkim łukiem w prawo skręcamy i idziemy na Rudki. Dalej docieramy do drogi asfaltowej Ostroróg - Lipnica i skręcamy w prawo. Idąc dalej już ulicą Poznańską mijamy po drodze „Źródełko św. Jakuba” (jest na terenie prywatnym), przechodzimy obok cmentarza parafialnego (nawiedzamy to miejsce) i dochodzimy do centrum.

Ostroróg (50 – 230 km)

www.ostrorog.pl

Parafia pw. Wniebowzięcia NMP www.parafia-ostrorog.pl

Kolejnym miejscem, do którego nawiedzenia zachęcamy pielgrzymów jest kościół pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Jego powstanie przyczyniło się do powołania tutejszej parafii w 1432 r. Na przestrzeni wieków kilkakrotnie pożary niszczyły świątynię. Zawsze była jednak przywracana do swojej funkcji. Ponad trzy wieki po jej wzniesieniu została w 1776 r. przebudowana. Przy kościele był prowadzony szpital i działała szkoła. W wyniku reformacji świątynia podzieliła los niektórych innych kościołów na Lubuskiej Drodze św. Jakuba i została oddana przez Jakuba Ostroroga na rzecz Braci Czeskich, którzy w wyniku swojej działalności sprawili, że było to jedno z najważniejszych ich miejsc w Europie. Używając potocznego języka, to był ich bastion. Dzięki protekcji rodu Ostrorogów Bracia Czescy utworzyli trzecią (po czeskiej i morawskiej) prowincję kościelną, z głównym ośrodkiem religijnym właśnie w Ostrorogu. Tu były bogate rodziny wpierające reformację. Dlatego mogło tu działać seminarium, archiwum, biblioteka. Z tego powodu odzyskanie tej świątyni należało do jednych z trudniejszych

na tych terenach. Wróciła ona do katolików za czasów kontrreformacji. Warto pamiętać, że jej zwolennikiem był wtedy król Zygmunt III Waza. Okoliczności odzyskania świątyni przez katolików mogą być w pewnym sensie uznane za sensacyjne. W odebraniu świątyni otoczonej wojskiem protestanckim uczestniczyli duchowni katoliccy, którzy dokonali tego z narażeniem życia. W okresie międzywojennym kościół był doceniony w kontekście walorów historycznych i został wpisany na listę zabytków Narodowego Instytutu Dziedzictwa. W ołtarzu głównym znajdują się dwa obrazy Matki Bożej Wniebowziętej oraz w jego centralnej części obraz przedstawiający świętego Jakuba z połowy XVII w. Obraz świętego Jakuba został przeniesiony z innego kościoła, który znajdował się na obecnym cmentarzu parafialnym. W jego miejscu znajduje się figura św. Jakuba z umieszczonymi słowami: „Na cześć św. Jakubowi Parafianie 1878”, co świadczy o trwałości kultu apostoła.

Dodatkowo: ruiny zamku nad Jeziorem Wielkim.

Zamiast docierać do Dobrojewa bezpośrednio drogą 184 proponujemy ciszę i skupienie wychodząc ulicą Pniewską, następnie skręcić z niej w prawo na ośrodek rekreacyjny przy Jeziorze Mormin. Przed skrzyżowaniem z drogą na Wronki skręcamy w lewo na drogę gruntową, idąc do krzyża, przy którym skręcamy w prawo i dochodzimy do Dobrojewa.

Krzyż przy drodze 184.

Dodatkowo: figura św. Wawrzyńca w centrum wsi z XVIII w., rzeźba Chrystusa na drewnianym krzyżu, na skrzyżowaniu dróg Ostroróg – Ordzin. z XVII w., zespół pałacowo-folwarczny.

Na szlaku pomiędzy Dobrojewem, a Oporowem.

Figura rycerza z oznakowanym szlakiem stojąca w pobliżu krzyża.

Z [Dobrojewa \(54 – 226 km\)](#) kierujemy się drogą 184 na Wronki, następnie skręcamy w prawo na Oporowo.

Droga łącząca Dobrojewo i Oporowo w niektórych momentach jest oznakowana w dwóch kierunkach. Wygląda to tak, jakby ktoś wracał z Santiago de Compostela i dlatego w tym kierunku też ma tam oznakowanie.

Oporowo gm. Ostroróg (56 – 224 km)

Dodatkowo: pałac.

Mijając pałac oraz park skręcamy w prawo i idziemy drogą pomiędzy polami kierując się na [Nową Wieś \(61 – 214 km\)](#), która stanowi przedmieście Wronek - dodatkowo park z pałacem.

Wronki (66 – 214 km)

www.wronki.pl

Parafia św. Katarzyny Aleksandryjskiej www.farawronki.pl

Obecny kościół pw. św. Katarzyny został wzniesiony pod koniec XV w. chociaż miał poprzednika, o którym są informacje pochodzące już z 1298 r. W XVII w. uległ poważnemu uszkodzeniu z powodu pożaru, którym było dotknięte całe miasto. Świątynia została odbudowana, ale ponownie wnętrze kościoła zostało zniszczone podczas pożaru w 1780 r. Główne prace ją odnawiające były przeprowadzone między 1817 a 1836 rokiem. Z tego powodu nie zachowało się wiele wcześniejszych elementów wnętrza, a obecne w dużej części pochodzi z okresu odrestaurowania świątyni. Dotyczy to między innymi trzech późnoklasycystycznych ołtarzy, w tym głównego. Historia świątyni ukazuje również, jak katolicy w okresie kasaty zakonów dbali i troszczyli się o wyposażenie świątyń. Z tego powodu, kiedy skasowano zakon franciszkanów, to z ich kościoła przeniesiono między innymi dwa ołtarze: Matki Bożej Różańcowej oraz św. Józefa do św. Katarzyny. Oprócz samej świątyni, jednym z najstarszych świadków historii jest znajdująca się w niej: rzeźba z 1500 r „Vir Dolorum” (Mąż Boleści – oczywiście chodzi o nawiązanie do osoby Chrystusa), a także Pieta z XVI w.

Dodatkowo: cmentarz parafialny z 1829 r. z neogotycką kaplicą.

Klasztor www.wronki.franciszkanie.net

Kolejnym ważnym obiektem we Wronkach na szlaku św. Jakuba jest kościół franciszkański pw. Zwiastowania NMP. Wcześniej należał do dominikanów, którzy zostali sprowadzeni w 1279 r. i natychmiast rozpoczęli budowę świątyni. W 1603 r. cały zespół klasztorny wraz z kościołem został zniszczony. Jednak w tym samym wieku wybudowano nowy kościół, który przetrwał do czasów obecnych. Ciekawostką historyczną jest to, że kiedy prusacy w wyniku kasacji zakonu przejęli kompleks budynków powstał komitet, który skupił się na zbieraniu funduszy w celu jego wykupienia. Cała operacja zakończyła się sukcesem. Kompleks budynków poklasztornych łącznie z kościołem został przekazany na własność abp. Mieczysława, który wywodził się z słynnego rodu Ledóchowskich. Nie zmienia to faktu, że władze pruskie ciągle utrudniały funkcjonowanie duszpasterskie tego środka. Powrócił on jednak do swojej dawnej świetności, kiedy ponownie odzyskali go franciszkanie i utworzyli w nim w 1991 r. Wyższe Seminarium Duchowne.

Warto dodatkowo wspomnieć o istnieniu słynnego więzienia we Wronkach, które zostało wybudowane na wzór najnowocześniejszych w USA i otwarte w 1894 r. Słynęło ono z tego, że więźniami byli nie tylko kryminaliści, ale więźniowie polityczni. Często byli to Polacy przeciwstawiający się germanizacji. W okresie Powstania Wielkopolskiego obiekt stał się kwaterą powstańców i Wojska Polskiego. W czasie II wojny św. był to obiekt, w którym więźniowie przechodzili kwarantannę przed wywiezieniem na roboty do Niemiec lub obozu koncentracyjnego. Po wojnie osadzano tam przeciwników władzy komunistycznej. Mury tego więzienia są świadkami cierpienia wielu polskich patriotów.

Dodatkowo: parafia pw. św. Urszuli Ledóchowskiej www.swurszula-wronki.pl

Z Wroniek wychodzimy drogą nr 182 i dalej wędrujemy jej poboczem w kierunku Sierakowa. Następnie skręcamy w prawo do Biezdrowa.

Biezdrowo gm. Wronki (72 – 208 km)

Sanktuarium Krzyża Świętego www.parafia-biezdrowo.pl

Parafia w Biezdrowie cieszy się długą tradycją, bowiem funkcjonuje już od XII w., a pierwszy drewniany kościół był pw. Świętego Krzyża. Później przy konsekracji na przełomie XIII/XIV w. dołączono jako patrona świętego Mikołaja. Obecna świątynia pochodzi z XVI w. Jej powstanie wiąże się z intrygującą historią. Mówi się bowiem, iż miała ona powstać dzięki znalezionemu skarbowi, który był ukryty w wydrążonym pniu, w dębowej skrzyni. W XVIII w. świątynia została odnowiona oraz dobudowano wieżę. W XIX w. została odrestaurowana i ozdobiona w stylu barokowym. W tym samym wieku odrestaurowano wieżę po pożarze i dobudowano dwie kaplice: Świętej Rodziny, św. Stanisława Biskupa. W tej drugiej kaplicy znajdują się poświęcony przez papieża Leona XIII obraz Matki Boskiej Nieustającej Pomocy.

W ołtarzu głównym znajduje się krucyfiks z przełomu XV/XVI w. Wzmianki o jego kulcie pochodzą już z 1641 r. i jest uznawany za cudowny, a kościół pełni rolę sanktuarium, do którego przybywają pielgrzymi.

Od kościoła idziemy drogą nr 145 i skręcamy w prawo kontynuując trasę zielonym szlakiem.

Wartość gm. Wronki (76 – 204 km)

Kościół pw. Świętej Trójcy

Ten późnobarokowy kościół z 1785 r. pierwotnie pełnił rolę głównego obiektu kultu religijnego, ale obecnie funkcjonuje jako kaplica cmentarna. Wewnątrz zachowały się rzeźby z przełomu XVII/XVIII w. oraz klasycystyczny ołtarz. Nabożeństwa główne są sprawowane w drugim kościele pw. NSPJ. Jest to świątynia z 1904 r. poewangelicka, neogotycka pełniąca rolę kościoła filialnego parafii w Biezdrowie.

Opuszczamy miejscowość w kierunku przeprawy promowej. Planując trasę warto wcześniej się upewnić czy przeprawa jest czynna www.wronki.pl/przeprawa-promowa.html. Po przepłynięciu rzeki idziemy prosto do drogi nr 150. Następnie skręcamy w lewo i przez Lubowo Drugie w otoczeniu Puszczy Noteckiej docieramy do Chojnowa. W przypadku nieczynnej przeprawy promowej pielgrzymowanie można kontynuować do Chojnowa przez Lubowo, Karolewo. Jednak tu czeka nas także przeprawa promowa do Chojnowa, którą również należy wcześniej sprawdzić na wyżej podanej stronie lub www.wzdw.pl/drogi/przeprawy-promowe. Te dwie przeprawy promowe mają różnych zarządzających.

W razie nieczynnych przepraw promowych trzeba zaplanować inną alternatywną trasę. Możemy iść z Karolewa drogą nr 145, a następnie skręcić w prawo w drogę leśną biegnącą między jeziorami: Pakawskim i Krzymieńskim. Dalej drogą polną do szosy i skręcamy w prawo na drogę nr 182 i nią już prosto do Sierakowa, do którego można pielgrzymować po obu stronach Warty, a odległość jest porównywalna. Obie części szlaku są oznakowane.

Chojno gm. Wronki (84 - 196 km)

Parafia pw. Chrystusa Króla www.parafia-chojno.com.pl

Świątynia o charakterze neobarokowym z lat 1926-1928, konsekrowana była przez prymasa Polski Augusta Hlonda. W 1936 r. kościół okradziono ze znacznej ilości wyposażenia. W czasie II wojny światowej Niemcy zamknęli kościół, ale mimo tego odbyły się w nim kilka razy tajne nabożeństwa. We wnętrzu znajduje się tablica pamiątkowa ku czci ofiar poległych w latach 1914-1920.

Z kościoła idziemy w prawo drogą nr 150, z której skręcamy w lewo przy figurze Matki Bożej, przechodzimy obok budynku szkoły podstawowej i idziemy dalej na Chojnowo-Młyn. W dalszej części mijamy „Dom nad Wodospadem” i na rozwidleniu dróg przy kapliczce skręcamy w lewo. Następnie mijamy po prawej stronie kolejną kapliczkę przydrożną Najświętszej Maryi Panny i przechodzimy przez Bukowiec przysiółek wsi Bucharzewo (91 – 189 km). Dalej idziemy cały czas prosto mijając po drodze kolejną kapliczkę. Ostatecznie dochodzimy do drogi nr 150 i skręcamy w lewo, wchodzimy do Sierakowa po przejściu mostu i ty samym zakończyliśmy wędrownie tym przepięknym odcinkiem.

Sieraków (94 – 186 km)

www.sierakow.pl

Parafia pw. NMP Niepokalanie Poczętej www.parafia-sierakow.pl

Kościół pw. NMP Niepokalanie Poczętej został ufundowany w 1619 r., ponieważ dotychczasowa świątynia groziła zawaleniem i trzeba było ją rozebrać. Jego wyposażenie pochodzi z późnego renesansu i wczesnego baroku. Charakterystyczne są w nim przepiękne stalle z 1641 r. Wewnątrz znajdują się także nagrobki wybitnych postaci. W 1817 r. nadeszło nieszczęście. Spaliło się prawie całe miasto, w tym kościół parafialny, klasztor OO Bernardynów. Mimo spalenia sklepienia i wież ten kościół ocalał. W 1865 r. wieże odbudowano, a w pierwszej połowie XIX w. wnętrze świątyni przebudowano i odnowiono. Dzięki desperacji i odwadze miejscowej ludności została ona w 1944 r. uratowana i ocalona przed spalaniem. Ze względu na swój majestatyczny i przepiękny wygląd ten pobernardyński, a obecnie parafialny kościół jest określany mianem „Perły Sierakowa”.

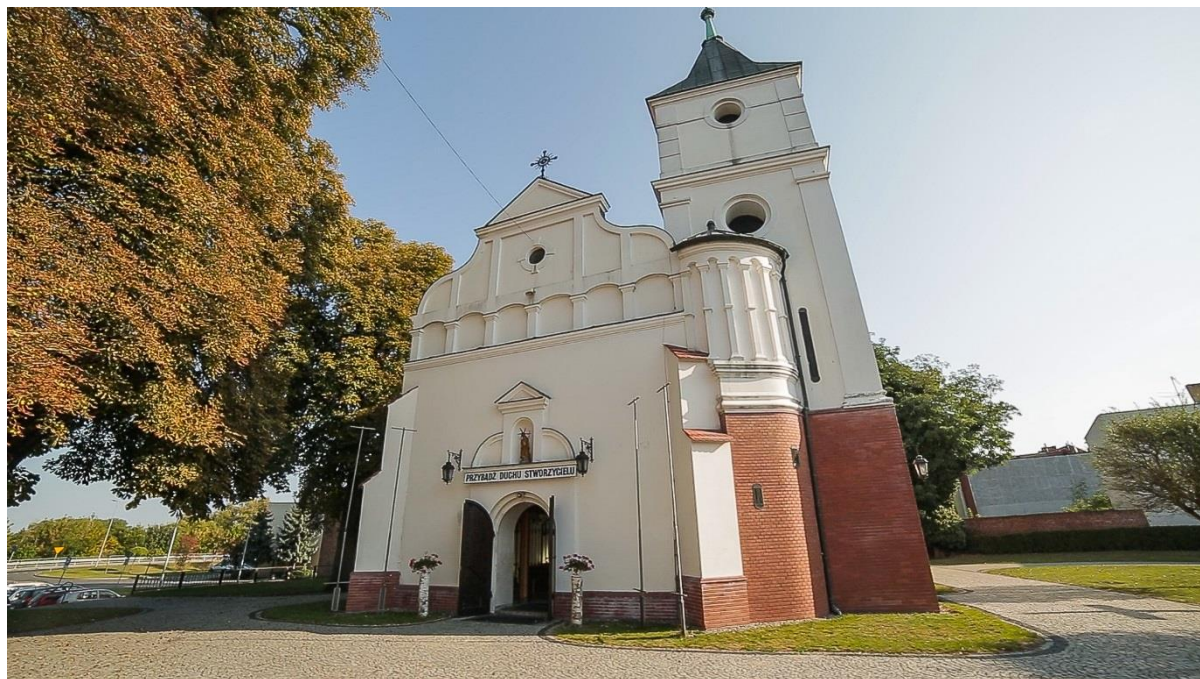
Warto zwrócić również tutaj uwagę na muzeum Zamku Opalińskich. Powstało ono w wyniku odbudowania ruin jednego z jego skrzydeł. Najstarsze elementy obiektu pochodzą z końca czternastego wieku. Wewnątrz znajduje się kaplica, w której jest mauzoleum rodziny Opalińskich oraz szczotki jej członków przeniesione z kaplicy parafialnej. W Sierakowie 28.X.1877 r. urodził się bł. Narcyz Putz, a 25 listopada ochrzczony w kościele parafialnym. 9.XI.1939 r. został aresztowany i ostatecznie trafił do Dachau, gdzie po wielu cierpieniach, upokorzeniach zmarł 5.XII.1942 r. 13.VI.1999r. został beatyfikacyjny przez św. Jana Pawła II.

Dodatkowo: Sierakowski Park Krajobrazowy.

Sieraków opuszczamy idąc ul. Ignacego Daszyńskiego i dochodzimy do miejscowości Górka. Zaraz na początku wsi skręcamy w prawo przy kapliczce i wchodzimy na szlak (niebieski). Idziemy mijając leśniczówkę Góra i jeszcze po kilkuset metrach, gdzie szlak skręca w lewo, my kontynuujemy pielgrzymowanie (ok. 15 min.) prosto do drogi Chwalim – Kłosowice, na którą wchodząc skręcamy w lewo, jeśli chcemy iść do miejscowości Chwalim lub po wyjściu z lasu kierujemy się w prawo i polną drogą dochodzimy do wsi Ławica (104 – 176 km). Znajdują się tu figury Matki Bożej oraz św. Antoniego. Figurę św. Antoniego już po minięciu tablicy z nazwą miejscowości i oznakowaniem szlaku należy uważnie wypatrywać, bowiem starannie strzegą ją sąsiadujące drzewa. Warto zaznaczyć, że od Sierakowa, przez wieś Góra do samego Międzychodu można dość idąc również cały czas tylko niebieskim Szlakiem E11, który jest jednym z długodystansowych szlaków w Europie (www.sierakow.pl/asp/pliki/szlaki/szlaki_piesze.pdf).

Międzychód www.miedzychod.pl (112 – 168 km)

Parafia pw. Męczeństwa św. Jana Chrzciciela www.swjan-miedzychod.pl

Kościół pw. Męczeństwa św. Jana Chrzciciela pochodzi z 1591 r. i zastąpił on wcześniejszy, który ze względu na zniszczenia został rozebrany. Jego powstanie wiąże się z powrotem Jana Ostroroga do Kościoła katolickiego. Został wybudowany z cegły palonej z trzema ołtarzami. W akcie erekcyjnym z 15.01.1621 r. zastrzeżono prawo patronatu nad nim biskupom poznańskim. Wynikało to z doświadczeń sytuacji z kościołami w wyniku reformacji.

Po pożarze w 1635 r. musiał być odbudowany i konsekrowany w 1660 r. W latach 1902-1904 przeprowadzono znaczną rozbudowę kościoła, obejmowało to między innymi: prezbiterium, ołtarz, dwie zakrystie, kaplicę w miejsce starej zakrystii. W latach 1934-1935 kontynuowano rozbudowę świątyni: przedłużoną prezbiterium i otwarto je na nowe nawy boczne.

Wewnątrz świątyni znajdują się m.in.: przepiękne organy z 1871 r., rokokowa ambona z XVIII w., chrzcielnica i obraz Ukrzyżowanego z XVII w. Bardzo ciekawa jest płaskorzeźba obrazująca Hołd Pasterzy z XVII w., a umieszczona przed wejściem do środka. W trakcie pielgrzymowania warto także nawiedzić kościół pw. Niepokalanego Serca Maryi. Jest on młodszy od poprzedniego, został wzniesiony w latach 1838-1840. Został także otoczony murem, w którym umieszczono 18 płyt nagrobnych z okresu XVII-XIX w. W wieży znajdują się dzwony z XVIII w. pochodzące ze starego kościoła, a jego rolę przejął obecny.

Dodatkowo: parafia pw. Niepokalanego Serca Maryi (www.nsmmiedzychod.pl), kościół poewangelicki wzniesiony w 1840 r. jest przykładem powstania świątyni częściowo z funduszy rządu pruskiego, bowiem to była polityka zmierzająca do umacniania na ziemiach polskich ewangelików. Świątynia jest zbudowana z cegły ceramicznej. Muzeum Regionalne znajduje się w budynku, który w latach 1859-1904 pełnił rolę szkoły katolickiej.

Z Międzychodu wychodzimy ulicą Dworcową, następnie Muchocińską i idziemy do wiaduktu, gdzie skręcamy w lewo na Słodowy Młyn i dalej kierujemy się niebieskim szlakiem (alternatywnie można z Międzychodu wyjść ul. Gorzycką). Dochodzimy do wsi Gorzycko Stare (118 – 162 km). Przechodząc przez wieś mijamy m.in. Ogrody Wodne i dochodzimy do jej zachodniej strony w okolice przystanku. Tutaj kierujemy się na południe w stronę drogi nr 24 i dochodzimy do jej skrzyżowania z drogą prowadzącą na Pszczew (Międzyrzecz). Przy pobliskim przystanku skręcamy z drogi w lewo i wchodzimy na czarny szlak (stanowi część dawnej granicy polsko-niemieckiej). Idziemy w kierunku Sterki folwark i dalej na południe do „Królewskiej Góry”, która jest wniesieniem o wysokości 116 m n.p.m. Kiedy szlakiem czarnym dojdziemy do żółtego nadal idziemy prosto na południe do Dormowa (124 – 156 km). W miejscowości mijamy kamienny kopiec (grodzisko z przełomu X i XII w.) oraz kapliczkę z rzeźbą Piety z I poł. XIX w. Dalej kierujemy się do Świechocina (129 – 151 km) mijając po lewej stronie Jezioro Dormowskie Małe, a następnie Dormowskie Duże. Następnie wędrujemy do Pszczewa (czerwony szlak rowerowy).

Pszczew (135 – 145 km)

www.pszczew.pl

Parafia pw. św. Marii Magdaleny www.parafiapszczew.pl

Wiemy, że Pszczew istniał już w XIII w. i był własnością biskupów poznańskich, aż do rozbiorów, kiedy te dobra zostały skonfiskowane przez władze pruskie. Pierwotny kościół, który już był w XIII w., spłonął w najeździe Szwedów w 1631 r. Nowa świątynia

została konsekrowana w 1654r. Na przykładzie historii wielu innych kościołów i ten podlegał wielu zmianom. Obecna jego bryła zachowana jest od ostatnich zmian z 1896r. Świątynia ma charakter późnorenesansowy z elementami baroku. Wewnątrz niej można zobaczyć: obraz „Matka Boża wśród aniołów” z XIV w., obraz Matki Bożej Śnieżnej z XVII w., ambonę z XVIII w., okazały ołtarz barokowy z obrazem św. Marii Magdaleny Pokutnicy, miedziana chrzcielnica z XVIII w., piękne dębowe stalle z XIX w., dawne szaty liturgiczne. W miejscowości znajduje się także urocza kapliczka z figurą z XVIII w.

Z Pszczewa idziemy drogą wzdłuż Jeziora Duży Szarcz do wsi, od której pochodzi nazwa jeziora. Pielgrzymujemy przez wieś i dochodzimy do kapliczki, gdzie skręcamy w prawo w polną drogę do Lubikowa gm. Przytoczna (145 – 135km).

Gm. Przytoczna www.przytoczna.pl

Parafia pw. Matki Bożej Rokitniańskiej, Sanktuarium Matki Bożej Cierpliwie Słuchającej
www.rokitno.org

Kiedy dochodzimy do głównej drogi w Lubikowie (145 – 135 km) skręcamy w lewo w kierunku na Lubikówko i dochodzimy do końca miejscowości, gdzie stoi przydrożny krzyż. Następnie przed nim skręcamy w prawo na Rokitno. Po drodze mijamy samotnie stojącą kaplicę z XVIII w., która została specjalnie wybudowana na przyjęcie obrazu Matki Bożej Rokitniańskiej zwanej też Matką Bożą Rycerską czy też Obozową. Wiąże się to z tym, że obraz słynął łaskami i był zabierany na wyprawy wojenne. Kaplica powstała, kiedy procesyjnie obraz wracał z takiej wyprawy i był w niej umieszczony na całą noc, aby na drugi dzień uroczystie być wniesionym do kościoła w Rokitnie 21 listopada 1671 r.

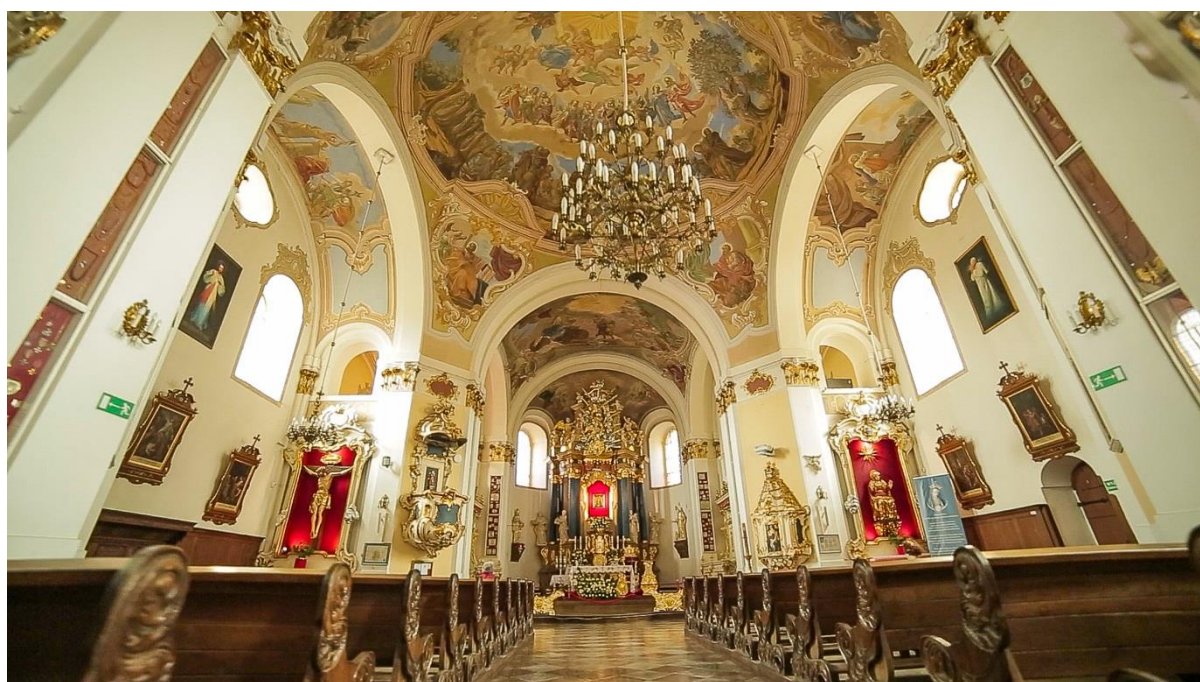
Rokitno (149 – 131 km) gm. Przytoczna

Parafia pw. Matki Bożej Rokitniańskiej www.rokitno.org

W Rokitnie parafia istniała już w XII w. W 1333 r. powstał pierwszy drewniany kościół. Był kilkakrotnie niszczone i odbudowywany. Wieś miała obowiązki lenne wobec cystersów z Bledzewa. Kolejny drewniany kościół powstał w 1642 r. Z czasem postanowiono wybudować nową świątynię. Jednak pewnej nocy wybudowane mury runęły, a wzniesienie określa się do dziś nazwą Góry Kościelnej. Samo zawalenie się murów odczytano jako znak i postanowiono wybudować inną świątynię, większą od planowanej. Zmieniono również lokalizację dla nowego obiektu. W latach 1746-1748 wybudowano murowaną świątynię, którą możemy podziwiać do dziś. Kościół ten został wyniesiony do rangi Bazyliki Mniejszej przez papieża Jana Pawła II w 2001 r. Wnętrze kościoła jest ozdobione bogatą kolorystycznie, przepiękną polichromią z XVIII w. oraz ołtarzami bocznymi. Duchową atmosferę wzmacniają także liczne figury i obrazy, z których najważniejszy jest słynący łaskami obraz Matki Bożej Rokitniańskiej Cierpliwie Słuchającej. Jego nazwa odwołuje się do odsłoniętego ucha MB, co ma symbolizować Jej wsłuchiwanie się w prośby wiernych. Obraz namalowany został na początku XVI w. na drewnie lipowym i jest umieszczony w ołtarzu głównym z 1760 r. Początkowo znajdował się w Bledzewie u opata cystersów. Z czasem umieszczono go w kaplicy klasztornej. Jednak po cudownym uzdrowieniu opata - w roku 1669 podjęto decyzję o jego przeniesieniu do Rokitna. Namalowany został na początku XVI w. na drewnie lipowym. O obrazie dowiedział się król Michał Korybut Wiśniowiecki i poprosił o przywiezienie obrazu, który zabrał na wyprawę mającą na celu stłumienie buntu szlachty. Rycerze z królem modlili się przed nim o zwycięstwo w walce. Do bitwy ostatecznie nie doszło, bowiem doszło do pertraktacji i spór rozwiązano pokojowo.

Wydarzenie to uznano za cudowne. MB Rokitniańską też określa się tytułem Królowej Orła Białego, bowiem król w dowód wdzięczności umieścił na Obrazie białego orła z napisem: „Da pacem Domine in diebus nostris” (Daj Panie pokój dniom naszym) i koronę królewską. 18 czerwca 1989 r. na podstawie zgody Jana Pawła II dokonano koronacji obrazu przez kard. Józefa Glempa, prymasa Polski, a koronę wcześniej w Rzymie 22 kwietnia 1989 r. poświęcił sam Ojciec Święty, a wcześniej przekazał srebrny różaniec i złotą różę, biały ornat i mitrę biskupią, białą sutannę z piuską na znak łączności duchowej z Rokitnem. kaplicy na Watykanie. została poświęcona korona, z udziałem licznie reprezentowanego Episkopatu Polski i ponad 120 tysięcy wiernych dokonał uroczystej koronacji Matki Bożej Rokitniańskiej, zwanej Matką Bożą Cierpliwie Słuchającą. W kościele warto również zwrócić uwagę na ambonę zdobioną motywami roślinnymi i morskimi, mieniającą się odcieniami błękitu i złota oraz chrzcielnicę. Niewątpliwie jest to jeden z najpiękniejszych obiektów na Lubuskiej Drodze św. Jakuba. Swoje przeżycia duchowe można pogłębić także przez współcześnie wybudowaną Kalwarię Rokitniańską.

Z Rokitna kierujemy się na Kalsko i idziemy zielonym szlakiem rowerowym, na który wchodzimy blisko cmentarza przy przydrożnej figurze Matki Boskiej.

Kalsko (155 – 125 km) (gm. Międzyrzecz)

Znajduje się tu kościół pw. św. Bartłomieja Apostoła w lat 1692-1693. Za przyczyną tego, że te tereny w ówczesnym czasie należały do Cystersów, ale podlegały opatowi z Bledzewa, to więc przyczyniło się do wybudowania tej świątyni. Wnętrze kościoła pochodzi z XVIII w. i jest barokowe.

Dalsze pielgrzymowanie kontynuujemy również zielonym szlakiem.

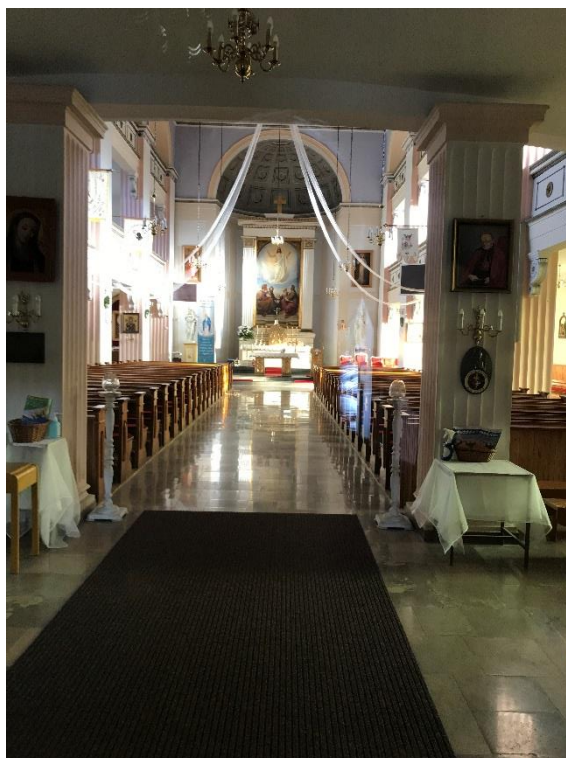
Międzyrzecz (165 – 115 km)

www.miedzyrzecz.pl

Miasto to istniało już w X w. i wchodziło w skład wczesnopiastowskiego państwa polskiego. Za Bolesława Chrobrego gród został wzmocniony i włączony w sieć obronną zachodniej granicy. W 1002r. w pobliżu grodu założono klasztor benedyktyński dzięki inicjatywie Bolesława Chrobrego. Niestety w nocy z 10 na 11.11.1003r. dwóch zakonników przybyłych z Włoch oraz ich towarzyszy będących Polakami (dwóch nowicjuszy oraz pomocnik) zostało napadniętych i zamordowanych. Dlatego są oni określani mianem Pięciu Braci Męczenników. Uznano ich za świętych i są również nazywani pierwszymi męczennikami Polski. Gród z racji swojego położenia szybko się rozwija, ale jednocześnie też ma burzliwe chwile związane z licznymi napadami. Dlatego już Gall Anonim wspominał o tym, jak Bolesław Krzywousty odbił Międzyrzecz od Pomorzan.

Z końca XV w. zachował się gotycki kościół pw. św. Jana Chrzciciela, który został odbudowany po tym jak miasto zostało w 1520 r. zdobyte i znacznie zniszczone przez wojska niemieckie idące na pomoc zakonowi krzyżackiemu. Na przestrzeni lat kościół jest odbudowywany (np. po groźnym pożarze w 1824 r.) remontowany, odnawiany stąd jego wnętrze przybierało różne kształty, a wewnętrzne wyposażenie pochodziło z różnych okresów. W latach sześćdziesiątych XX w. wykonano nowy ołtarz, nową chrzcielnicę oraz dwa ołtarze boczne: św. Jana Chrzciciela oraz Pięciu Braci Międzyrzeckich.

W pobliżu znajduje się również kościół pw. św. Wojciecha z XIX w. W tej klasycystycznej budowli znajduje się obraz przedstawiający Chrystusa i czterech ewangelistów z 1835 r. W miejscowości znajduje się także nowopowstałe sanktuarium Pierwszych Męczenników Polski.

Dodatkowo: również godny uwagi w Międzyrzeczu jest zamek, który został wzniesiony w XIV w.

Sama parafia została erygowana w 1999 r. W 2001 r. zostały sprowadzone z Pragi partytuły relikwii Pięciu Braci. Natomiast kościół parafialny został podniesiony do rangi sanktuarium w 2012 r. Samo sanktuarium jest więc bardzo młode. Ważne jest jednak, że na terenie parafii znajduje się inna ważna miejscowość z kościołem filialnym – Święty Wojciech.

Z sanktuarium Pierwszych Męczenników Polski kierujemy się na drogę główną nr 137, ul. Zachodnią, przez ulicę Pięciu Świętych Braci Międzyrzeczkich dochodzimy do skrzyżowania i skręcamy w lewo w ulicę St. Ożoga. Następnie idziemy cały czas prosto do miejscowości Święty Wojciech, przekraczając mostkiem Obrę.

Święty Wojciech (167 – 113 km) gm. Międzyrzecz

Kościół pw. św. Wojciecha pochodzi z 1768 r. W pobliżu tego szachulcowego obiektu znajduje się neogotycka kaplica grobowa. Jest on otoczony pięknym, starym drzewostanem. Miejscowość ta jest istotna w naszym pielgrzymowaniu, bowiem właśnie tutaj przypuszczalnie istniał klasztor benedyktynów sprowadzonych przez króla Bolesława Chrobrego. Badania archeologiczne wskazują na istnienie w przeszłości tutaj budynków związanych z istnieniem klasztoru czy kaplicy/kościół (istnieje ława fundamentalna znajdująca się w odległości 2 m od obecnego kościoła). Skutkuje to wszystko m.in. tym, że nazwa miejscowości również nawiązuje do św. Wojciecha, który jest jednym z trzech głównych patronów Polski. Warto zaznaczyć, iż także na wzór Braci Międzyrzeckich był męczennikiem i benedyktynem. Znaczenie duchowe i historyczne tego miejsca czyni je jednym z ważniejszych na Lubuskiej Drodze św. Jakuba.

Wychodząc od kościoła kierujemy się do głównej drogi i skręcamy w lewo i cały czas prosto podążamy czarnym szlakiem do Gorzycy ponownie przekraczając Obrę. Po jej przekroczeniu zaraz skręcamy w połą drogą w prawo i zaraz w lewo pod kątem 45° (przy krzyżu) i cały czas idziemy tak jak droga biegnie w otoczeniu pól i lasów, następnie skręcimy w lewo i docieramy do Gorzycy gm. Międzyrzecz (172 – 108).
Dodatkowo: znajduje się tu kościół poewangelicki z roku 1736 oraz pałac.

Od kościoła w Gorzycy udajemy się w lewo w kierunku Chyciny. Kiedy główna droga skręca w lewo idziemy prosto kierując się połą drogą w las. Jest to najkrótsza droga do Chyciny i traktujemy ją jako główną i nigdzie z niej nie schodzimy.

Chycina gm. Bledzew (177 – 103 km)

Dochodząc do Kościoła pw. Niepokalanego Poczęcia NMP z XIX w., musimy pokonać drewniane stopnie, bowiem jest on posadowiony na wzniesieniu, co wzmacnia urok całego tego miejsca.

Wychodząc z Chyciny główną drogą, możemy zmierzać do Bledzewa wybierając najkrótszy odcinek skręcając z głównej drogi w polną prowadzącą obok baru i ośrodka AWF z Poznania. Idziemy równolegle do Jeziora Cisie dochodząc do drogi z Goruńska do Bledzewa i skręcamy w prawo.

Bledzew (182 – 98)

www.bledzew.pl

Parafia pw. św. Katarzyny www.parafiabledzew.pl

Informacje o fundacji kościoła pochodzą już z 1235 r. Wraz z rozwijaniem aktywności na tych terenach pojawiają się cystersi, którzy osiedlili się w Zemsku, a z czasem otrzymali w posiadanie m.in. wieś Bledzew. Natomiast w 1412 r. przenieśli tutaj swój klasztor. Powyższe zasługuje na uwagę, ponieważ to właśnie w Bledzewie cystersi wybudowali największy klasztor w Polsce i co ciekawe, jego przełożonymi, czyli opłatom, byli wyłącznie Polacy. W XVI w. został wzniesiony tu kościół, w miejsce wcześniejszego drewnianego. Kiedy te tereny przejęli Prusacy doprowadzili do rozebrania klasztoru. Pozyskany materiał budowlany wykorzystano do wzniesienia budynków stojących do dziś w miejscowości. Zachował się natomiast kościół parafialny z XV w. (niektórzy przypuszczają, że w XIV w.) pw. św. Katarzyny. W 1632 r. odbyła się konsekracja ołtarza głównego. Świątynia uległa spaleniowi w 1661 r. i po 10 latach została odbudowana. Obecnie na wyposażeniu w jego wnętrzu znajdują się elementy z klasztornej świątyni, które zostały tutaj umieszczone m.in. ołtarz główny. W miejscowości znajdujemy również figurę św. Jana Napomucena z XVIII w. oraz bardzo ciekawie położony cmentarz.

Z Bledzewa wychodzimy ulicą Kościuszki w pobliżu urzędu gminy, idziemy prosto, wchodzimy na polną drogę i kontynuujemy pielgrzymowanie do kapliczki, gdzie skręcamy w lewo i dalej podążamy szlakiem żółtym (rowerowym E11).

Lubniewice (197 – 83km)

www.lubniewice.pl

Parafia pw. Matki Bożej Różańcowej www.parafialubniewice.pl

Parafia istniała już prawdopodobnie w XIII w., kościół pochodzi z XV w. Jednak datowanie powstania kościoła jest szacunkowe, bowiem wszystkie dokumenty z nim związane spłonęły w wielkim pożarze, który pochłonął prawie całą miejscowość w XVII w. Określenie okresu powstania świątyni oparto o analizę substancji budynku i jego form. Do tego gotyckiego kościoła dobudowano neogotycką wieżę w 1882 r. Wnętrze wyposażone jest elementami z XVII i XVIII w.

Dodatkowo: pałace oraz bogate walory przyrodnicze, możliwość noclegu czyni to miejscem atrakcyjnym na odpoczynek w pielgrzymowaniu.

Z Lubniewic wyruszamy przez Żubrow już znakowaną Drogą św. Jakuba do Sulęcina. W pielgrzymowaniu można także kierować się oznakowaniem szlaku pieszego (niebieskiego) oraz czerwonego (rowerowego). Wędrujemy w przepięknym otoczeniu

„Uroczyska Lubniewsko”. Po drodze można odpocząć korzystając z altany widokowej leżącej w części południowej Jeziora Lubniewsko znajdującej się w pobliżu szlaku niebieskiego. Po dojściu do węzła szlaków niebieskiego z czerwonym przy Czerwonym Potoku idziemy dalej czerwonym do wsi Żubród.

Żubród gm. Sulęcín

Dodatkowo: kościół barokowy poewangelicki pw. św. Michała Archaniola z 1813 r., zespół pałacowy. Kościół w Żubrowie to prawdziwa perła architektoniczna gminy w Sulęcínie. Kościół pod wezwaniem Św. Michała Archaniola. Powstał w latach 60-tych XV wieku. Jest typowym kościołem barokowym opartym na planie regularnego ośmiokąta.

Sulęcín (211 – 69 km)

www.sulecin.pl

Kościół św. Mikołaja datuje się na XIV w. Ta gotycka świątynia została wzniesiona przez templariuszy. Byli oni bowiem właścicielami Sulęcina, który został im podarowany już jako miasto w 1244 r. Również w XIII w. objęli oni w posiadanie okoliczne wsie. O tak wczesnym pochodzeniu świątyni można wywnioskować na podstawie znalezionej dokumentu w wieży kościoła z 1767 r., a odnotowującego fakt, iż został on poświęcony dokładnie cztery wieki temu. Dlatego można przypuszczać, że poświęcenie kościoła dokonało się w roku 1367. Na wzór innych świątyń i ten obiekt był wielokrotnie rozbudowywany w swojej historii. Jego obecny kształt pochodzi z roku 1900, ale nie zmienia to faktu, że po drugiej wojnie światowej, mając liczne ślady zniszczeń musiał przejść dodatkowy remont.

Warto zwrócić uwagę także na kościół św. Henryka, jego powstanie w 1862 r. wiąże się z dużą aktywnością katolickiego środowiska w tym mieście, prawie 10 lat wcześniej (1853r.), zanim zbudowano kościół, ta wspólnota już wybudowała szkołę katolicką.

Dodatkowo: mury obronne z XIV w., Dwór (Dom) Joannitów.

Z Sulęcina do Brzeźna można wyjść zasadniczo w dwóch ciekawych wariantach. Można wybrać wyjście ul. Tadeusza Kościuszki, która wprowadza na wędrowanie zgodnie ze szlakami turystycznymi, jak również można wyjść ulicą Młynarską, której przedłużenie doprowadzi nas piękną aleją także do celu - w bliskiej odległości do Brzeźna można skręcić w lewo (widać fragmenty bruku), aby wyjść w centrum wsi w pobliżu kościoła.

Długoszyn gm. Sulęcín

Parafia pw. MB Różańcowej www.diecezja.zgora.pl/parafia,772.dlugoszyn,matki-bozej-rozancowej.html

Brzeźno gm. Lubiszyn (215 – 65 km)

Kościół pw. św. Antoniego wybudowany w latach 1773-74 posiada ołtarz z pierwszej połowy XVII w. z elementami piętnastowiecznego gotyckiego pentaptyku, a więc starszego od samego ołtarza. W ołtarzu znajduje się figura św. Jakuba przedstawiająca apostoła w przebraniu pielgrzyma. Wewnątrz znajduje się także sześcioboczna chrzcielnica z XVIII w. z cynową misą z 1681 r.

Wychodząc z kościoła kierujemy się w lewo. Dochodzimy do skrzyżowania przy cmentarzu i zaraz za nim skręcamy w lewo w drogę leśną, która doprowadzi nas do następnej miejscowości.

Smogóry gm. Ośno Lubuskie (220 – 60km)

Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa

www.diecezja.zgora.pl/parafia,742,smogory,najswietszego_serca_pana_jezusa.html

Ta wieś miała także należeć do templariuszy od 1244 r. Pierwsza wzmianka o kościele pochodzi z 1405 r. i już wtedy istniała tu parafia. O jej historii wiemy mało. Dopiero w 1945 r. po zasiedleniu tych terenów przez ludność polską odbudowano kościół. Ponownie erygowano parafię w Smogórach wydzielając ją w 1985 r. z parafii św. Jakuba Apostoła w Ośnie Lubuskim.

Ze Smogór kierujemy się na północ i idziemy ok. 2 km w kierunku drogi nr 137. Następnie możemy skręcić w lewo i iść skrajem drogi asfaltowej, aż dojdziemy do skrzyżowania i drogowskazu na Trześniów. Można też wybrać inny wariant. Po dojściu do drogi nr 137 przechodzimy na drugą stronę i wchodzimy w las, a później idąc jego skrajem dojdziemy do Trześniowa.

Wieś Trześniów gm. Ośno Lubuskie (226 – 54 km) jest już wymieniana w 1405 r. jednak świadkami historii takimi jak np. kościół nie może się pochwalić, bowiem został zniszczony w 1945 r. Przechodząc przez tę wieś idziemy polną drogą przez las do Radachowa.

Radachów gm. Ośno Lubuskie (231 – 49 km).

Kościół pw. Wniebowzięcia NMP wybudowano w 1754 r. Umieszczono w nim wyposażenie z wcześniejszego kościoła. Dlatego znajduje się w nim ołtarz z XVII w. z amboną, barokową chrzcielnicą z 1640 r.

Z Radachowa kierujemy się drogą nr 134 do Ośna Lubuskiego.

Dla mniej wytrwałych pielgrzymów, mających mniej czasu, można zaproponować dotarcie do Ośna Lubuskiego bezpośrednio z Smogór z pominięciem fragmentu szlaku przez Trześniów i Radachów (z Smogór idziemy na północny-zachód i w Radachowie kierujemy się na południe i tym sposobem nadkładamy znacznie drogi do Ośna).

Ośno Lubuskie (238 – 42 km)

www.osno.pl

Parafia pw. św. Jakuba Apostoła www.swjakubapostol.pl

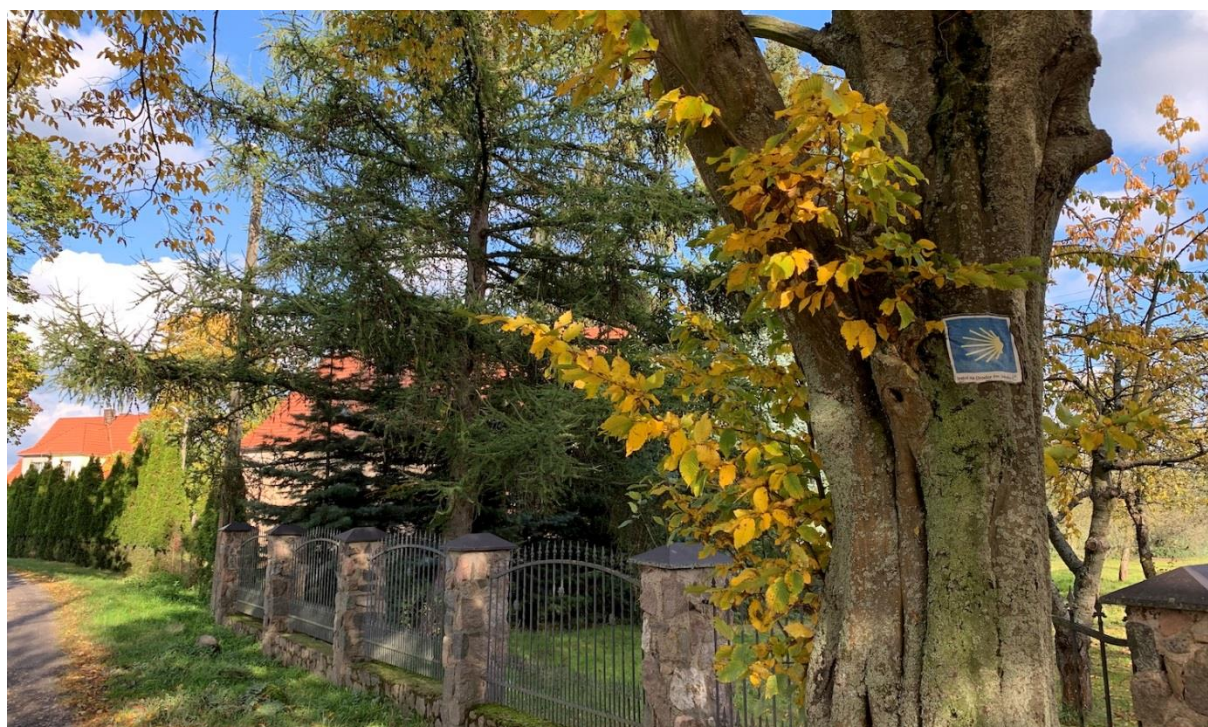

Piękna, malownicza miejscowość z dobrze udokumentowaną historią. Dynamiczny rozwój Ośna sięga już XIII w., kiedy uzyskało ono prawa miejskie w 1282 r. od władz kościelnych, ponieważ to biskupi lubuscy byli właścicielami tej miejscowości. Była to siedziba największego dekanatu ówczesnej diecezji lubuskiej. Zachowane fragmenty średniowiecznych murów obronnych są rzeczywiście warte zainteresowania. Jednak najbardziej znamienitym budynkiem jest kościół pw. św. Jakuba, określany mianem perły Drogi Lubuskiej św. Jakuba. Pochodzi z XII w. również był poddany przebudowom. Jego wyposażenie wnętrza m.in.: ołtarz (1627 r.), ambona (1619 r.), kamienna chrzcielnica (1667 r.). Oznaką wiekowej dostojności Ośna jest również późnogotycka kaplica pw. św. Gertrudy z XV w., która była kiedyś szpitalną.

Dodatkowo: kościół pw. Świętego Krzyża z okresu międzywojennego.

Z Ośna wychodzimy Aleją Pokoju i przechodzimy obok kościoła pw. Świętego Krzyża. Dochodzimy do torów kolejowych i za nimi skręcamy w prawo idąc ścieżką na skraju lasu. Idziemy aż do obwodnicy i przekraczamy tory na prawo. Pielgrzymujemy dalej razem z żółtym szlakiem E11 (szlak pieszy) i dochodzimy do Lubiechni Małej.

Lubiechnia Mała gm. Rzepin (246 – 34 km)

Kościół pw. Podwyższenia Krzyża Świętego został ufundowany w 1669 r. i stoi w miejscu starszego obiektu, wzniesionego w XIV w. Wewnątrz znajduje się barokowy ołtarz z XVII w. ze sceną ukrzyżowania.

Z Lubiechni Małej wędrujemy dalej szlakiem E11 (polna droga) do Lubiechni Wielkiej gm. Rzepin (249 – 31 km).

Znajduje się tu neogotycki kościół pw. Matki Bożej Różańcowej, został wybudowany w 1898 r., ale 2 dzwony są starsze z przełomu XVII/XVIII w. Jest to świątynia poewangelicka.

Z Lubiechni Wielkiej wędrujemy zgodnie z oznaczeniem szlaku muszlą lokalną drogą do Rzepina.

Rzepin (252 – 28 km)

www.rzepin.pl

Parafia pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa www.parafiarzepin.pl

Pierwsze informacje mamy o Rzepinie z 1297 r., a prawa miejskie nabył w 1329 r. Już z XIII w. pochodzą także informacje o kościele i parafii. Na przestrzeni wieków miasto ulegało wielu zniszczeniom, ale ówczesny kościół pw. św. Katarzyny (pod tym wezwaniem funkcjonował od 1879 r.) przetrwał do dziś. Dolne partie świątyni szacuje się na XIII w. z widocznymi elementami późnoromańskimi. Jednak ze względu na to, że kościół filialny został ustanowiony parafialnym, a parafialny filialnym dokonano również zmian wezwań kościołów. Dotychczasowy pw. św. Katarzyny jest obecnie pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa, a nowszy – parafialny pw. św. Katarzyny.

Dodatkowo: ratusz.

Z Rzepina wychodzimy drogą nr 139 do [Drzeńska gm. Rzepin](#) (256 – 24 km).

Kościół pw. Jezusa Miłosiernego pochodzi z I połowy XIV w., i został przebudowany na przełomie XV/XVI w. Niestety dawne wyposażenie świątyni się nie zachowało, a obecne pochodzi z lat 1970-1980.

Z Drzeńska kierujemy się na zachód, przechodzimy tory kolejowe, idziemy polną drogą, aż dojdziemy do skrzyżowania z inną polną drogą i skręcamy pod kątem prostym (w prawo) na północ w kierunku Kowalowa.

Kowalów gm. Rzepin (260 – 20 km)

Parafia pw. św. Piotra i Pawła Apostoła

www.diecezja.zgora.pl/parafia,736.kowalow,swietych-apostolow-piotra-i-pawla.html

Kościół pw. św. Piotra i Pawła Apostoła szacuję się, że powstał na przełomie lat 1250-1270. Znaczyłoby to jednocześnie, iż wcześniej już została założona tu wieś. Sama świątynia jest wzniesiona z głazów polodowcowych, z których pozyskano granitowe ciosy i jest to na tych terenach jeden z najstarszych romańskich obiektów. Dostojeństwo świątyni świadczy, że Kowalów musiał być ważną miejscowością. W innym przypadku trudno wytłumaczyć z jakich powodów zdecydowano się na ufundowanie takiego obiektu.

Z Kowalowa wychodzimy ul. Starkowską i idziemy wzdłuż drogi asfaltowej do samego Starkowa gm. Rzepin (263 – 17 km).

Informacje o Starkowie pochodzą już z XIV w., a w 1413 r. wieś kupił biskup lubuski. Obecny kościół ma jedynie fundamenty po starej świątyni z XV w. W wyniku działań wojennych ruiny zostały wyburzone i wybudowano nowy kościół na miejscu wcześniejszego.

Ze Starkowa przy kościele z drogi asfaltowej skręcamy w lewo i kierujemy się polną drogą, później leśną do Starych Biskupic.

Stare Biskupice gm. Słubice (267 – 13 km).

We wsi znajduje się kościół pw. Niepokalanego Poczęcia i został wybudowany w 1867 r. w stylu neogotyckim.

Ze Starych Biskupic na łuku drogi skręcającej do Drzecina idziemy prosto w polną drogą, a później przez las i dojdziemy do ul. Sportowej, która w prawo ponownie prowadzi do Drzecina, a my kierujemy się w lewo i cały czas tą ulicą już do Słubic.

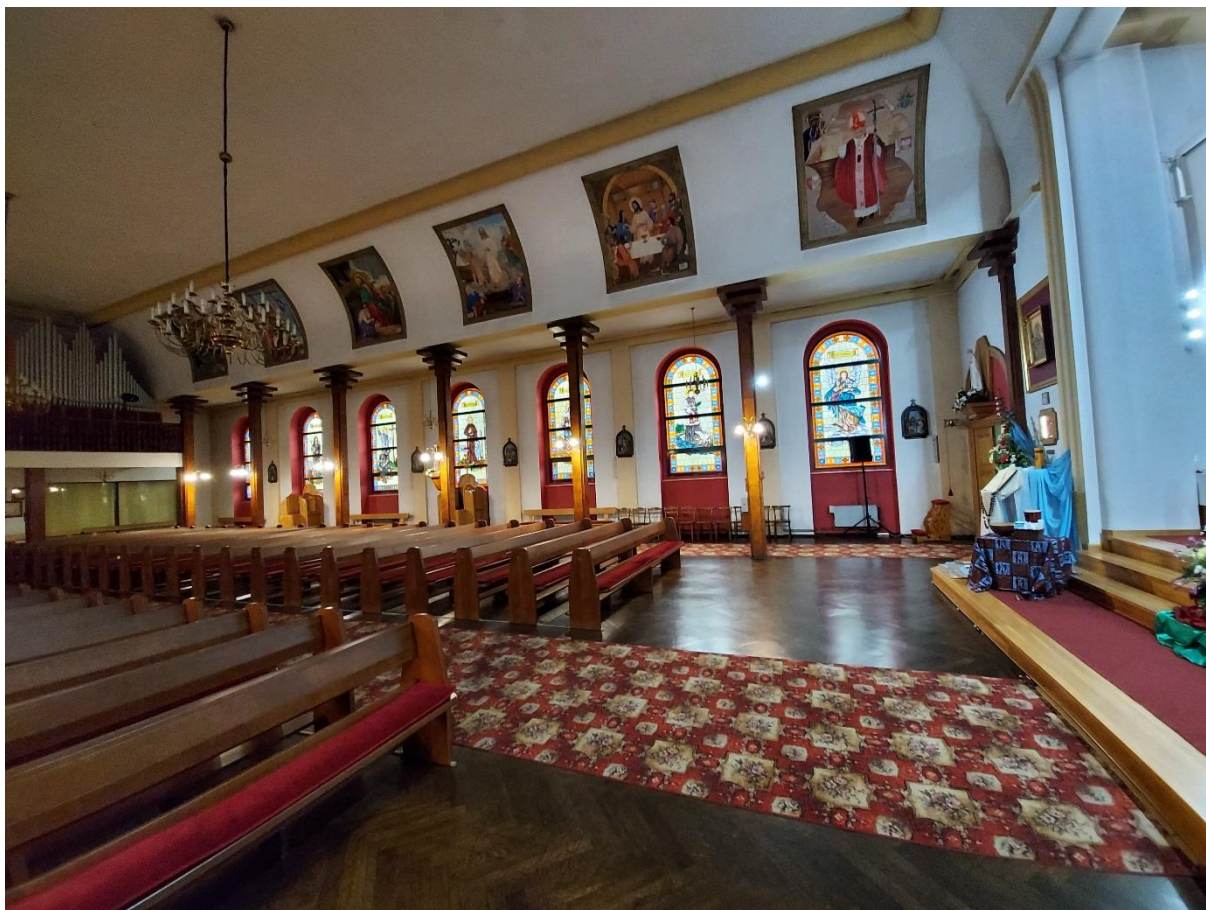
Słubice (280 – 0 km)

www.slubice.pl

Parafia pw. NMP Królowej Polski www.slubicecm.pl

Kościół pod tym samym wezwaniem co parafia mieści się w pierwotnym budynku strzelnicy miejskiej wybudowanym w 1775 r. Później od 1889 r. był to tzw. ewangelicki dom wspólnoty. W latach późniejszych miejsce to zostało przekształcone w kaplicę, którą poświęcił ks. z katolickiej parafii we Frankfurcie. Obsługiwał on duchowo w Słubicach ludność polską, aż do przyjazdu polskiego księdza w listopadzie 1945 r.

Dodatkowo: kościół parafia pw. Ducha Świętego www.parafiaslubice.pl

W Słubicach przy Collegium Polonicum kończy się oznakowanie Lubuskiej Drogi św. Jakuba. Wielu jednak uznaje, że koniec szlaku to most do Frankfurtu nad Odrą.

BUEN CAMINO!

